

A nővérszóló

Nehéz volt az összes hangjegyet meghallani. Vajon Szofi elég bátor lesz, hogy kiálljon énekelni?

Írta: Heather Merkle

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„[Jézus] azt a dalt is meghallja, melyet a szív dalol”
(Himnuszok, 145. sz.).

Szofi imádott énekelni. Énekelt az iskolában, a barátainál és otthon is. De legjobban a gyülekezeti házban szeretett énekelni.

„Anyu, szeretnék megtanulni még jobban énekelni – kérte Szofi az anyukáját egyik nap. – Szerinted vehetnék énekórákat?”

„Nagyon jó ötletnek hangzik – felelte az anyukája. – Lássuk, találok-e valamit neked.”

Szofinak nem ment mindig könnyen az éneklés. Siket volt, és a legtöbb hangot nem is hallotta magától. Egy különleges kis készülék volt a füle mögött, hogy segítsen neki hallani. Minden kicsit máshogy hangzott számára, mint másoknak. De Szofi akkor is imádott énekelni.

„Jó hírem van, Szofi! – mondta Anya néhány nappal később. – Találtam neked egy csoportot, amelyikhez csatlakozhatsz. Egy kórus olyan gyerekeknek, akik együtt tanulnak énekelni. A tanító azt mondta, hogy holnap kezdhetsz is!”

Szofi táncra perdült örömeiben. Nagyon izgatott volt! De aznap estére már izgulni kezdett.

„Várod már a holnapi órát?” – kérdezte a nővére, Kitti.

Szofi bólintott. „Igen. De egy kicsit félek is. Bárcsak ne kellene egyedül mennem.”

„Sikerülni fog! – biztatta Kitti. – De segítene, ha veled mennék? Tanulhatunk együtt énekelni.”

Szofi megölelte Kittit. „Az csodás lenne!”

Másnap reggel Szofi és Kitti korán keltek, hogy odaérjenek az énekórára. Szofinak ideges gondolatok cikáztak a fejében, miközben beszállt az autóba. Mi lesz, ha nem érti a tanítónőt? Mi lesz, ha nem lesznek barátai? Mi lesz, ha mindenki őt bámulja majd?

Anya befordult a parkolóba, és hátrafordult, hogy Szofira nézzen. Szofi egészen lecsúszott az ülésen.

„Már nem vagyok biztos benne, hogy menni szeretnék!” – dühnyögte.

„Mi történt? – kérdezte Anya. – Hiszen eddig olyan izgatott voltál!”

Szofi nem szólt semmit. Csak a padlót bámulta, és előre-hátra rugdosott a lábával.

Anya mosolygott. „Nem kell menned, ha nem akarsz. De ha izgulsz, imádkozhatsz Mennyei Atyához, és Ő segíteni fog neked! Ráadásul Kitti is ott lesz veled.”

Kitti megfogta Szofi kezét. „Menni fog ez nekünk!” – biztatta.

Szofi nyelt egyet. Úgy érezte, hogy a torkában dobog a szíve, de azért kikecmergett az autóból. Kitti kezét szorította, miközben besétáltak a tanterembe.

Az első néhány napban Szofi mindig Kitti mellett ült

az órán. Aztán egy nap Szofi észrevett egy lányt, aki mindig egyedül ült. Talán ő is félt. Szofi odament, és melléült. „Szia! – szólította meg Szofi. – Ülhetek itt?” A lány bólintott. Nemsokára együtt nevettek és énekeltek. Szofi örült, hogy elég bátor volt összebarátkozni valakivel.

Nagyon szeretett énekelni a csoporttal. Szofi élvezettel tanulta a hangjegyeket, és a zene ütemére dobolt a lábával. Még arra is meg tudott tanítani néhány gyermeket, hogyan mutogassanak el jelnyelven néhány szót.

Egy napon a tanítónőnek izgalmas bejelentésváltozója volt. Az osztályban mindenki három szólóéneket adhat elő egy különleges programon. Kitti és Szofi keményen gyakorolták otthon a szólórészeit. Szofi hamarosan egyedül el tudta énekelni az első két szólórészét. De az utolsó igen nehéz volt! Nem hallotta az összes hangot. Hogyan is tudná egyedül elénekelni ennyi ember előtt?

Szofinak eszébe jutott, amit Anya mondott a Mennyei Atyához való imádkozásról, ha segítségre van szüksége. Térdre ereszkedett. „Mennyei

ILLUSZTRÁLTÁ: ALYSSA PETERSEN

Atyám, ez az utolsó ének nagyon nehéz nekem. Segítenél nekem, hogy valahogyan el tudjam énekelni, és ne izguljak annyira?”

A következő énekórán Szofi tanítónője odajött hozzá. „Tudom, hogy nagyon izgulsz a harmadik szólód miatt. Szeretnéd esetleg Kittivel elénekelni? Az lehetne a nővérszóló!”

Szofi elmosolyodott. Melegséget és boldogságot érzett. Tudta, hogy ez Mennyei Atya válasza az imájára.

Az előadáson Szofi magabiztosan elénekelte az első két szólóját. Amikor a harmadik szóló következett, felugrott és megragadta Kitti kezét. Felmentek a színpadra, aztán hangosan és büszkén elénekeltek a nővérszólójukat. Szofi egyáltalán nem izgult és nem is félt! Mennyei Atya nem úgy válaszolt az imájára, ahogy arra számított, de nagyon hálás volt, hogy mindig meghallgatja őt. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.